

egenskapen af lös eller fast, synes mig vara hvarken konsekvent eller nyttigt. Deremot är denna lagstiftning verkligen skadlig, enär den ofta ger upphof till invecklade rättegångar emellan parter, som af skyldskapens band borde och säkerligen eljest kunde sammanhållas i lycklig enighet, då deremot nu vår lag, i afsigt att inom familjerna bevara dithörande egendom, förbiser, att just under och genom bemödandet härom den föranleder split och tvister inom familjen, hvarigenom familjens bästa egendom, dess endrägt och inbördes kärlek, skamlöst sköflas.

Mig synes att, då makarne äro att betrakta såsom en personlighet, också fullkomlig gemensamhet i egorätts-förhållande bör ega rum; och får jag med anledning häraf föreslå att, med upphäfvande af öfriga stadganden i 10 Kap. Giftermåls-balken 1 § af samma Kap. hädanefter måtte få följande förändrade ordalydelse:

“När man och hustru äro sammanvigda, då eger hvardera giftorätt till hälften i så väl den lösa som fasta egendomen i boet.“

Om remiss till Höglofliga Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1867.

P. O. Hörnfeldt
från Wester-Norrlands län.

N:o 119.

Af **Herr Hellerström:** *Derom att Riksdagen för sin del måtte besluta, att varor, som afsändas med inrikes orter emellan trafikerande ångbåtar måtte befrias från skyldigheten att vara åtföljda af förpassning, samt att, i fråga om sprit och brännvin, den s. k. förseglingen måtte afskaffas.*

Enligt Kongl. Förordningen af den 7 December 1860 2 Kap. 63 § äro, med undantag af kaffe, socker, tobak, vin, brännvin och sprit, såvida dessa ar-
Bih. till Riksd. Prot. 1867. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 8 Häft.

tiklar överskrida en viss uppgifven quantitet, alla varor, när de afsändas med inrikes orter emellan trafikerande ångbåtar, befriade ifrån skyldigheten att vara åtföljda af förpassning.

Att denna förmån ej blifvit utsträckt äfven till ofvannämnda, särskildt uppgifna, varor kan jag ej riktigt fatta, om icke dermed skulle vara afsedt att genom en strängare kontroll försvåra och förebygga en oloflig införsel, eller ock för att lemna ett bevis öfver att varan inkommit till Riket och erlagt föreskrifven tull, eller äfven är af inländsk produktion. — Låt så vara; — men jag hemställer då, huruvida icke andra varor, som draga en relativt högre tull, t. ex. väfnader med flera, och hvilkas insmuggling bestämdt lättare verkställes, i främsta rummet borde ha upptagits bland de föremål, som skulle underkastats förpassning. Att bibehållandet af denna förordning medförer ej så ringa olägenheter för afsändaren, tillåter jag mig härmed bevisa. Nästan alla ångbåtar, som trafikera inrikes orter emellan, ombesörja såväl person- som varutrafik. I den förra egenskapen äro de, så vidt som möjligt, skyldiga att inträffa och afgå på bestämda tider af dygnet. Antag nu att denna ankomst och afgång blir utsatt till en tid, då tulltjenstemännen ej kunna åläggas att meddela förpassning, så faller det af sig sjelft, att ofvannämnda varor ej få följa med; är det nu tillfälligtvis den sista lägenheten för året, så kan man finna hvilka stora obehag, som deraf kunna uppkomma. Den anmärkningen ligger visserligen nära till hands, att man genom en tidigare angifning å tullkammaren kan förebygga den uppgifna olägenheten, men huru mången gång inträffar det ej, att en beställning i sista stunden ingår per telegraf, som fordrar en skyndsam expedition.

Att en oloflig införsel omöjligen kan bedrifvas genom ifrågavarande ångbåtar är mer än påtagligt, ty förutom det, att de föra stora besättningar, hvarigenom hvarje försök dertill lätt skulle blifva röjdt, så stå de på sätt och vis ständigt under medföljande passagerares uppsigt. Skulle slutligen förpassningen tjena såsom ett intyg öfver att varan blifvit behörigen tullbehandlad, så lärer hvar och en kunna inse att dermed ingenting vinnes, ty om ett varuparti införskrifves, så kunna delar deraf afsättas på stället, och rättigheten till förpassning å det hela kvarstå.

Olägenheterna af denna förordnings bibehållande äro många; fördelarne inga. — Jag tillåter mig derföre föreslå,

att Riksdagen för sin del måtte besluta, att alla varor, utan undantag, som afsändas med inrikes orter emellan trafikerande ångbåtar, må befrias ifrån skyldigheten att vara åtföljda af förpassning, samt att, hvad särskildt artiklarne sprit och brännvin beträffar, den så kallade förseglingen derjemte måtte afskaffas.

Jag anhåller vördsamt, att denna min motion måtte till vederbörligt Utskott remitteras.

Stockholm den 28 Januari 1867.

S. A. Hellerström.

N:o 120.

Af Herr **Hellerström:** Om uppflyttning af femklassiga Elementarläroverket i Carlshamn till fullständigt Elementarläroverk, samt om anvisande af härtill erforderliga medel.

Ehuru Rikets Ständer vid det sednaste riksmötet ej funno anledning fästa afseende vid det då väckta förslag, att Carlshamns femklassiga läroverk måtte till fullständigt upphöjas, så vågar jag likväl, med fästadt afseende på den utomordentliga vigt denna frågas gynnsamma lösning eger för ifrågavarande samhälle, och under åberopande i öfrigt på de sakrika utlåtanden i ämnet, som finnas upptagna uti åtföljande bilagor, föreslå:

det Riksdagen ville för sin del besluta, att Carlshamns femklassiga elementarläroverk måtte till fullständigt elementarläroverk, på såväl den klassiska som den reala linien, upphöjas, samt nödiga medel för ändamålet dertill anslås.

Jag anhåller vördsamt om motionens remitterande till vederbörligt Utskott.

Stockholm den 28 Januari 1867.

S. A. Hellerström.